

Ritkábban emlékszem az álmaimra. Meg kell becsüljem, még ha előre nem is látni, mi fog kisülni belőle.

El kell képzelni egy hatalmas macskaköves felületet, mint az Országház eleje. Csak a kövek 1 x 1 méteresek, a tenger által simára dolgozottak voltak. És az összekötő szurok helyett egy mély vályú volt telítve tengervízzel. Talán az oszlopok, amelyeknek a tetején jártunk, a tenger fenekéig értek. Ha egy mező kiürült, mert elugrottak belőle, akkor mennünk kellett az üres mezőre. És ugrás közben egy olyan szót kellett kiáltani, amit még a tömegben nem mondott senki. Mert volt egy zsűri, és ez nyilvántartotta a bekiabált szavakat, és megítélte, hogy elfogadja-e vagy sem. Aki egy olyan szót mondott, amely már valakinél a korábbiakban szerepelt, az kiesett a tévés játékból.

Nekem ez remekül ment. Esélyes voltam arra, hogy a több száz embert legyőzzem. Mind e közben nem volt szabad vizesnek lenni. De ehhez nem kellett nagy ügyesség, mert a macskakövek között mindössze húsz-huszonöt centiméter köz volt. Egy óra múlva elkezdtek fogyni az emberek. Sajnáltam őket, de végül is nem a pokolra kerültek. Csak egy játékból estek ki.

Most már a macskaköveken csak kis foltokban voltak emberek. És egyre gyakrabban volt lehetőség a szomszéd kőre ugrani, mert némely kocka szomszédjai már minden irányban üresek voltak. Ez kevesebb gondolkodási időt jelentett, de az automatám remekül működött, és szórta az originális szavakat. A kockákon már csak néhány ember lézengett. Egyre fáradtabbak voltak. Én meg igazán most voltam elememben. Ugráltam, mint a béka kőről-kőre, és kiabáltam. Egy-egy szót, mint például empiriokriticizmus, halálfajd, szomatizáció, Bühler, Dürer, Fuller. A következő ugrásra a Cromwell szót szántam.

És akkor egyedül maradtam, már csak egyet kellett ugranom egy sikeres szóval, de valami furcsa dolog történt. Beleégett az agyamba egy idézet a Wikipédiából: *"Ekkor Henrik, Cranmer és Cromwell között felmerült az a gondolat, hogy Henrik Annától is elváljon. De 1535 nyarára újra egymásra találtak. Anna októberben ismét állapotos lett. 1536. január 8-án Aragóniai Katalin, a hivatalos feleség meghalt. Másnap Henrik sárgába öltözött (ez a szín Angliában az öröm jelképe, de Spanyolországban a gyászé); tehát angol szemmel nézve Henrik tulajdonképpen volt felesége halálát ünnepelte."*

A sárga szín gyásznál játszott kétféle jelentéséről egy óriási előadást tartottam ahelyett, hogy az amúgy jó Cromwell szót kimondtam volna. A zsűri és a közönség pissenés nélkül figyelt. Szép volt az előadás. Minden retorikai trükköt bedobtam, hogy tovább fokozzam az érdeklődést. És akkor megszólaltak a fanfárok, és két sorban jöttek felém a díszmagyarba öltözött férfiak és nők. A zsűri elnöke átadta nekem meleg kézszorítás mellett a fődíjat, egy aranyból készült babérkoszorút, amit a súlya miatt a derekamra kötöttem. És hoztak egy trónszéket, amire le kellett üljek. Én a koszorúra ráülve vártam tovább a ceremónia folytatását. A riporter odajött, és gratulált mint a 10 millió forint győztesének. Én pedig a mikrofonba csak annyit mondtam: *"A koszorú, mint látják a fenekemen van. Mindenki ott hordja a babérkoszorút, ahova legjobban illik neki."*